

Arrest

nr. 209 169 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GLAS
Meerlaan 134
9620 ZOTTEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 31 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. GLAS verschijnt voor de verzoekers en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 13 november 2017 wordt voormelde beslissing ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.04.2014 werd ingediend en op

datum van 30.10.2017 werd geactualiseerd door :

H., S. (R.R. ...)

Geboren te Erevan op (...)1973

Haar meerderjarige kinderen:

H., K. (R.R. ...)

Geboren op (...)1997

H., B.(R.R. ...)

Geboren op (...)1998

H., V. (R.R. ...)

Geboren op 08.09.1999

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...) ZOTTEGEM

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.06.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.08.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk negen maanden voor de eerste en iets meer dan vijf maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de drie minderjarige kinderen schoolplichtig zijn en het schooljaar minstens nog zouden willen uitmaken. De kinderen zouden vloeiend Nederlands spreken, met de nodige zorg het Nederlandse onderwijs volgen waar zij trachten een technische opleiding te vervullen in functie van een latere tewerkstelling en mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Echter, allereerst merken we op dat geen van de betrokkenen nog leerplichtig is. Ze zijn momenteel allemaal meerderjarig (K. sinds (...)2015, B. sinds (...)2016 en V. sinds (...)2017) en dus niet langer leerplichtig. Verder stellen we vast dat betrokkenen geen enkel recent schoolattest voorleggen. De laatst voorgelegde attesten hebben betrekking op schooljaar 2013/2014. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat zij tot op heden hun scholing verderzetten. Het feit dat betrokkenen in België school gelopen hebben (wat gestaafd wordt door schoolattesten voor vier schooljaren, namelijk 2010/2011, 2011/2012, 2012/2013 en 2013/2014 en verschillende schoolrapporten) toont enkel aan hen het recht op onderwijs niet werd ontegensprekend. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat aanvankelijk de ouders, later de moeder en betrokkenen zelf, bewust de keuze maakten om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Het schoolbezoek vond bewust plaats in deze precare situatie waarbij de scholing sinds 03.09.2012 plaatsvond in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wijzen op het feit dat H. M. (R.R. ...), vader/echtgenoot, op datum van 19.08.2013 gerepatriëerd werd naar het land van herkomst waar hij volgens verre familieleden op de vlucht zou zijn, hiertoe genoodzaakt door de problemen die het gezin in het verleden gehad heeft en waarvoor zij verwijzen naar de vorige asielaanvraag. Zij zouden geen contact meer met hem hebben. Echter, uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene werd gerepatriëerd naar Armenië op 19.08.2013. Het feit dat hij op de vlucht zou zijn wegens hun problemen zoals aangehaald in de asielprocedure, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de vader/echtgenoot opnieuw op de vlucht is, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden- in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op hun financiële problemen en op het feit dat zij financiële steun genieten van vrienden, familieleden en de lokale Zottegemse gemeenschap. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom dit feit een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op deze steun om een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk te maken.

Bovendien staat het betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen nog verschillende familieleden in Armenië hebben, in casu de grootouders aan moeders zijde, een tante en een oom langs moederszijde en een tante langs vaderszijde.

Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de steun van vrienden en familieleden om een terugkeer naar het land van herkomst financieel mogelijk te maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen familieleden in België zouden hebben (in casu een tante H. M.) kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien wordt de familieband niet bewezen. Een verklaring van een derde of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent bovendien geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat de kinderen het grootste deel van hun jeugd in België doorgebracht zouden hebben en dat zij België als hun thuisland zouden beschouwen. Echter, zij stellen vast dat de nu meerderjarige kinderen allen geboren en getogen zijn in Armenië waar zij tot hun 12e (K.), 11e (B.) en 10e (V.) levensjaar verbleven hebben. We mogen dus veronderstellen dat zij reeds in Armenië scholing genoten hebben. Ze maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Armenië zouden hebben, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school of bij hoger onderwijs of in het dagelijkse leven. We mogen er vanuit dat verzoekers in grote mate de Armeense taal en cultuur machtig zijn, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dat ze dus moeten hebben beseft dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zouden verblijven, dat school, vrienden en lokale media zouden bevestigen dat het gezin een kans moet krijgen binnen onze levensgemeenschap, dat zij de uitzonderlijke integratie van het gezin in ons land en in de lokale gemeenschap bevestigen en dat verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een petitie met een verscheidenheid aan handtekeningen, een arbeidsovereenkomst dienstencheques d.d.

23.01.2013, een verklaring van niet steunverlening van het OCMW d.d. 14.08.2013, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie en de doopattesten van de drie kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw S. H., ter kennis gebracht op 13 november 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: H., S.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als T. S.;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer V. H., ter kennis gebracht op 14 november 2017. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: H., V.

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië"

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer B. H., ter kennis gebracht op 13 november 2017. Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: H., B.
geboortedatum: (...)1998
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tot slot een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer K.H., ter kennis gebracht op 13 november 2017. Dit is de vijfde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: H., K.
geboortedatum: 15.03.1997
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van “de wettelijke (art. 10 ter §2 Vreemdelingenwet) en redelijke termijn voor het nemen van een beslissing”.

Ter adstruering van het eerste middel zetten zij het volgende uiteen:

“C. Nietigverklaring

BA Schending van de wettelijke (art. 10 ter §2 Vreemdelingenwet) en redelijke termijn voor het nemen van een beslissing

Verzoekster heeft op 08.04.2014 een aanvraag art. 9 bis Vreemdelingenwet ingediend.

Deze beslissing werd niet binnen de wettelijke termijn, laat staan binnen een redelijke genomen.

Zodoende hebben verzoekers gedurende jaren in onzekerheid geleefd daar waar de beslissing reeds binnen de 9 maanden diende te worden genomen.

Men moge evenmin vergeten dat de kinderen op het ogenblik van de aanvraag in april 2014 nog schoolgaan en schoolplichtig waren.

De argumentatie van gedaagde zoals geformuleerd onder paragraaf 3 en 4 onder "redenen" is dan ook compleet achterhaald.

De aangehaalde feiten zijn dus niet correct weergegeven (gezien de aanvraag reeds in april 2014 was ingediend). Zij schragen de genomen beslissing niet.

Gezien de aanvraag niet behandeld werd binnen de wettelijk voorziene termijn, dienen verzoekers retroactief gemachtigd te worden tot verblijf.”

2.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering ervan voeren zij het volgende aan:

“B.2 Schending rechtszekerheidsbeginsel

Op het ogenblik van de aanvraag in 2014 waren tweede, derde en vierde verzoekers schoolgaand en schoolplichtig.

Verzoekers konden van een behoorlijk bestuur verwachten dat hun aanvraag art. 9 bis binnen een redelijke termijn zou genomen worden.

Verzoekers hebben nooit antwoord gekregen.

Verzoekers zijn dan weliswaar op eigen risico in het land gebleven, doch dit neemt niet weg dat van gedaagde - als normaal en zorgvuldig bestuur - mocht verwacht worden dat de aanvraag (tijdig) behandeld werd.

Het rechtzekerheidsbeginsel is grovelijk met de voeten getreden.

Het feit dat tweede, derde en vierde verzoekers per 31.10.2017 niet langer schoolgaand waren, doet geen afbreuk aan het feit dat zij dit op 08.04.2014 WEL waren.”

2.3 In een derde middel voeren verzoekers het volgende aan: *“B.3 Het feit dat tweede, derde en vierde verzoeker wel degelijk nog schoolgaand en schoolplichtig waren in 2014, 2015 en 2016 maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit dewelke rechtvaardigde dat de aanvraag art.9bis Vreemdelingenwet vanuit België werd gedaan.”* Zij betogen vervolgens:

“Op het moment van de aanvraag waren de kinderen schoolgaand en schoolplichtig. Zij wensten hun technische opleiding te vervolledigen.

De kinderen hebben het grootste deel van hun jeugd in België doorgebracht, spreken vloeiend Nederlands en hebben volstrekt geen banden meer met hun land van herkomst.

Zij zijn de Armeense taal amper nog machtig.

De kinderen waren op het moment van de aanvraag volop hun Pasen - examens aan het voorbereiden.

Dit maakte dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit dewelke rechtvaardigde dat de aanvraag vanuit België gebeurde.

Anders oordelen zou tevens in strijd zijn met het recht op onderwijs.”

2.4 In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering voeren zij aan hetgeen volgt:

“B.4 Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Door jaren te wachten alvorens de aanvraag te behandelen was het belangrijkste argument van verzoekers voor het indienen van een ontvankelijke aanvraag aldus - door toedoen van gedaagde - gekelderde.

Het kan niet ontkend worden dat gedaagde onzorgvuldig gehandeld heeft en aan verzoekers schade heeft toegebracht door pas jaren later (ruim 3 jaar en 8 maanden) een beslissing te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel vereisen dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereidt en zich hierbij steunt op een correcte feitenvinding. Bovendien is vereist dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Er is zorgvuldigheid in de feitenvinding vereist Het houdt ook in dat een dossier volledig moet zijn en alle relevante elementen moet inhouden en dat de burger die gehoord wordt, voorafgaandelijk en op een nuttig tijdstip op grond van de informatieplicht wordt meegedeeld waar er een probleempunt is, zodat hij met kennis van zaken en vooral nuttig, d.w.z. over datgene waar zich een probleem zou voordoen, kan worden gehoor en zijn middelen kan bijbrengen.”

(R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 265.)”

2.5 In een vijfde middel voeren verzoekers vervolgens de schending aan van het recht op een eerlijk proces. Zij voeren het volgende betoog:

“B.5 Schending recht op een eerlijk proces

Door het feit dat de aanvraag niet kort na het indienen ervan behandeld werd, voelen verzoekers hun geschaad in hun rechten van verdediging.

Thans zijn de kinderen inderdaad niet meer schoolgaand, doch dit neemt niet weg dat de verwerende partij door haar laattijdige behandeling het belangrijkste argument van verzoekers om te besluiten tot een ontvankelijke aanvraag gekelderd werden.”

2.6 Tot slot voeren verzoekers in een zesde middel de schending aan van het “draagkrachtbeginsel”, van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering ervan zetten zij het volgende uiteen:

“B.6 Schending draagkrachtbeginsel, motiveringsplicht, vertrouwensbeginsel en de Wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ...

Het bestuur moet bij de behandeling van de aanvraag uitgaan van een correcte feitenvinding en deze op zorgvuldige wijzen reconstrueren.

Het gaat niet op dat het bestuur een aanvraag van 2014 quasi 4 jaar laat liggen om uiteindelijk te oordelen dat de kinderen in 2017 niet meer schoolgaand zijn en er dus geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij heeft is onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft niet alleen de motiveringsplicht (zie diende de argumentatie minstens ook ten tijde van de aanvraag) te weerleggen.”

2.7 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat onder “middel” conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers verwijzen in de hoofding van hun eerste middel naar artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij zetten echter op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden schenden. In de mate dat verzoekers dit overigens zouden doen door voor te houden dat de beslissing binnen de 9 maanden diende te worden genomen, tonen zij niet aan dat voormeld artikel *in casu* toepassing vindt. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk. Waar verzoekers in de hoofding van het zesde middel op algemene wijze verwijzen naar de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts onontvankelijk in de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van een concreet beginsel. Waar zij verwijzen naar het “draagkrachtbeginsel”, zetten zij evenmin uiteen waaruit dit zou bestaan of op welke wijze dit zou geschonden worden zodat ook dit onderdeel onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten om aan te tonen dat in de bestreden beslissingen niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissingen ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. In de bestreden bevelen wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat mevrouw S. H., de heer V. H., de heer B. H. en de heer H.K. in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum, respectievelijk van een geldig paspoort. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen

zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het vertrouwensbeginsel tot slot, is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Verzoekers betogen doorheen hun verzoekschrift dat de beslissing onredelijk lang op zich liet wachten. Zij menen gedurende jaren in onzekerheid te hebben geleefd. De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Gelet op de bestreden beslissing, hebben verzoekers wel degelijk een antwoord gekregen op hun aanvraag. Waar zij de behandelingstermijn hekelen, dient te worden geduïd, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, dat artikel 10ter van de vreemdelingenwet geenszins betrekking heeft op een aanvraag om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat artikel 10*ter* van de vreemdelingenwet handelt over de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 10*bis* van de vreemdelingenwet ingediend. Deze artikelen hebben betrekking op een aanvraag gezinshereniging die in België wordt ingediend en waarbij eveneens buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betreffen twee afzonderlijke procedures. Verzoekers kunnen aldus niet dienstig verwijzen naar artikel 10*ter* van de vreemdelingenwet om voor te houden dat hun aanvraag ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet binnen de negen maanden diende te worden behandeld.

Verzoekers tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Zij stellen dat niet mag worden vergeten dat de kinderen op het ogenblik van de aanvraag in april 2014 nog school liepen en schoolplichtig waren. Ook verderop in hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat de kinderen op het moment van de aanvraag schoolgaand en schoolplichtig waren. Zij zetten verder uiteen dat zij hun technische opleiding wensten te vervolledigen, het grootste deel van hun jeugd in België hebben doorgebracht, vloeiend Nederlands spreken en volstrekt geen banden meer hebben met hun land van herkomst. Tevens zouden de kinderen het Armeens amper nog machtig zijn en waren zij op het moment van de aanvraag examens aan het voorbereiden.

Echter, verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de drie minderjarige kinderen schoolplichtig zijn en het schooljaar minstens nog zouden willen uitmaken. De kinderen zouden vloeiend Nederlands spreken, met de nodige zorg het Nederlandse onderwijs volgen waar zij trachten een technische opleiding te vervolledigen in functie van een latere tewerkstelling en mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Echter, allereerst merken we op dat geen van de betrokkenen nog leerplichtig is. Ze zijn momenteel allemaal meerderjarig (K. sinds (...)2015, B. sinds (...)2016 en V. sinds (...)2017) en dus niet langer leerplichtig.”* Het schoollopen en de schoolplicht van de kinderen worden dan ook niet uit het oog verloren. Waar verzoekers betogen dat het feit dat de kinderen niet langer schoolgaand waren, geen afbreuk doet aan het feit dat zij dat op 8 april 2014 – bij het indienen van de aanvraag – wel waren, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn motivering hiertoe niet beperkt, maar tevens uiteenzet: *“Verder stellen we vast dat betrokkenen geen enkel recent schoolattest voorleggen. De laatst voorgelegde attesten hebben betrekking op schooljaar 2013/2014. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat zij tot op heden hun scholing verderzetten. Het feit dat betrokkenen in België school gelopen hebben (wat gestaafd wordt door schoolattesten voor vier schooljaren, namelijk 2010/2011, 2011/2012, 2012/2013 en 2013/2014 en verschillende schoolrapporten) toont enkel aan hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat aanvankelijk de ouders, later de moeder en betrokkenen zelf, bewust de keuze maakten om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Het schoolbezoek vond bewust plaats in deze precaire situatie waarbij de scholing sinds 03.09.2012 plaatsvond in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Waar verzoekers betogen dat door jaren te wachten alvorens de aanvraag te behandelen het belangrijkste argument voor het indienen van de aanvraag gekelderd is, gaan zij dan ook voorbij aan voormelde motieven en steunen zij op een loutere veronderstelling dat de aanvraag destijds zou zijn aanvaard, hetgeen een hypothetisch betoog en derhalve niet dienstig is.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert tevens omtrent de overige aangehaalde elementen: *“Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat de kinderen het grootste deel van hun jeugd in België doorgebracht zouden hebben en dat zij België als hun thuisland zouden beschouwen. Echter, zij stellen vast dat de nu meerderjarige kinderen allen geboren en getogen zijn in Armenië waar zij tot hun 12e (K.), 11e (B.) en 10e (V.) levensjaar verbleven hebben. We mogen dus veronderstellen dat zij reeds in Armenië scholing genoten hebben. Ze maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Armenië zouden hebben, noch dat zij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school of bij hoger onderwijs of in het dagelijkse leven. We mogen er vanuit dat verzoekers in grote mate de Armeense taal en cultuur machtig zijn, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dat ze dus moeten hebben beseft dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zouden verblijven, dat school, vrienden en lokale media zouden bevestigen dat het gezin een kans moet krijgen

binnen onze levensgemeenschap, dat zij de uitzonderlijke integratie van het gezin in ons land en in de lokale gemeenschap bevestigen en dat verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een petitie met een verscheidenheid aan handtekeningen, een arbeidsovereenkomst dienstencheques d.d. 23.01.2013, een verklaring van niet steunverlening van het OCMW d.d. 14.08.2013, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie en de doopattesten van de drie kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoekers gaan niet op concrete wijze in op voormelde motieven, en houden het bij het uiten van een algemeen ongenoegen en het herhalen van elementen, hetgeen niet volstaat om de motieven aan het wankelen te brengen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bijgevolg kunnen zij evenmin worden bijgetreden in hun visie dat hen daarom schade werd toegebracht. De aangevoerde schending van de 'redelijke termijn' kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van het vertrouwens- en/of rechtszekerheidsbeginsel. De Raad merkt overigens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing (RvS 15 juni 2006, nr. 150.163). De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde aldus geheel terecht dat verzoekers' kinderen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing allemaal meerderjarig zijn en dus niet langer leerplichtig. Verzoekers blijven ook in gebreke om aannemelijk te maken dat de kinderen hun scholing heden verderzetten. Verzoekers ontkennen dit ook niet. Waar verzoekers voorhouden dat het recht op onderwijs wordt geschonden, kunnen zij niet worden gevolgd nu zij niet aantonen dat de kinderen heden nog onderwijs genieten of hun scholing hebben verdergezet. Een schending van het recht op onderwijs wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridische. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). Hoe dan ook ziet de Raad niet in, in welke zin de rechten van verdediging zouden geschonden kunnen zijn doordat de aanvraag niet kort na het indienen ervan werd behandeld. Verzoekers werden immers niet verhinderd om hun aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken.

Tot slot kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de eerste bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN